RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr.124.105 van 10 oktober 2003
in de zaak A. 142.282/XIV-16.971.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. JACOBS,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
kroonlaan 207

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 3 oktober 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 september 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2003 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in een enig middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 3.4 en 9 van de overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, gedaan te Dublin op 15 juni 1990 (overeenkomst van Dublin), van artikel 8 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend en van artikel 8 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens; dat de verzoekende partij stelt dat de motivering inzake de asielaanvraag en de behandeling ervan in Oostenrijk niet afdoende is; dat zijzelf en haar gezin in Oostenrijk partijdig werden behandeld vermits zij er werden aangesproken als “terrorist” en er werden mishandeld; dat zij zulks met een aangetekend schrijven bij Amnesty International heeft aangeklaagd en met een aangetekend schrijven op 25 augustus 2003 aan de dienst Vreemdelingenzaken heeft laten weten; dat de verzoekende partij niet beseft dat zij asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk en dat zij er met geen woord heeft kunnen reppen over haar asielmotieven; dat de verzoekende partij slechts een beroep op Oostenrijkse en/of Europese gerechtelijke instanties zou kunnen doen indien zij gedurende voldoende lange tijd in dat land mag blijven; dat administratieve procedures voor asielzoekers in een eerste fase echter snel worden afgehandeld terwijl gerechtelijke procedures jaren kunnen aanslepen; dat de bestreden beslissing niet wettig is gemotiveerd omdat zij de problematiek van de verzoekende partij niet in concreto beantwoordt; dat de verzoekende partij stelt dat de motivering inzake de aanwezige familieleden in België evenmin afdoende is; dat haar

familie op legale wijze in België verblijft, dat het belang van de "clan" nog aanzienlijk is en dat bijna alle andere leden van de familie vermoord werden; dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangehaalde redenen niet van aard zijn om af te wijken van artikel 5.2 van het verdrag van Dublin;

2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

> "België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Oostenrijkse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 8 van de Conventie van 15 juni 1990 van Dublin.
>
> Betrokkene heeft in Oostenrijk een asielaanvraag ingediend en de Oostenrijkse overheid heeft in datum van 20/08/2003 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.
>
> Oostenrijk is net als België een democratisch land die ook gebonden is aan de Dublin afspraken. Bovendien kan de betrokkene in Oostenrijk beroep doen op wettelijke Oostenrijkse instanties en/of op gerechtelijke Europese instanties (indien de betrokkene ervan overtuigd is dat de wettelijke Oostenrijkse instanties onpartijdig gehandeld hebben), betreffende zijn asielprocedure in Oostenrijk. De aanwezigheid van de zogenaamde familieleden in België, verhinderd de betrokkene niet om relaties te onderhouden met die familie, vanuit Oostenrijk. Bovendien is het art. 8, van de Conventie van de rechten van de mens, enkel van toepassing op de leden van het gezin en de leden die een naaste relatie heeft.
>
> Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (4) de Oostenrijkse autoriteiten.";

Overwegende dat de verzoekende partij in essentie voorhoudt dat zij heeft gevraagd om haar asielaanvraag in België te behandelen omdat zij geen asielaanvraag in Oostenrijk zou hebben ingediend, minstens dat zij zulks niet heeft beseft en omdat zij in Oostenrijk slecht en partijdig werd behandeld; dat een neef van de verzoekende partij in België verblijft;

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt overwogen waarom op die vraag niet wordt ingegaan, te weten met de overweging dat Oostenrijk een democratisch land is en dat de verzoekende partij, voor zover zij van oordeel zou zijn dat de overheid aldaar (niet) onpartijdig zou hebben gehandeld, zich tot de Europese en eventueel tot de Europese gerechtelijke instanties kan wenden; dat de verzoekende partij aldus in de bestreden beslissing kan lezen waarom op haar verzoek tot behandeling van de asielaanvraag in België niet wordt ingegaan; dat daarmee prima facie is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zodat deze prima facie niet is geschonden;

Overwegende dat voormeld motief prima facie niet kennelijk onredelijk is noch op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund; dat de verwijzing door de verzoekende partij naar een door haar als slecht ervaren behandeling in een opvangcentrum in de dagen nadat zij in Oostenrijk werd onderschept niet inhoudt dat de behandeling van de asielaanvraag niet naar behoren zou geschieden of dat er geen administratieve of gerechtelijke beroepsmogelijkheden zouden zijn; dat uit de aanvaarding van de overname

van de asielzoeker door Oostenrijk prima facie voldoende blijkt dat wel degelijk een asielaanvraag is ingediend in Oostenrijk;

Overwegende dat artikel 3.4 van de overeenkomst van Dublin het recht voorziet voor een Lid-staat om een door een vreemdeling bij hem ingediend asielverzoek te behandelen, ook al is die staat op grond van de in die overeenkomst vastgestelde criteria daartoe niet verplicht, op voorwaarde dat de asielzoeker daarmee instemt; dat deze bepaling prima facie niet geschonden is nu zij prima facie een mogelijkheid voor een Lid-staat vormt, waarvoor weliswaar de instemming van de asielzoeker nodig is doch waarvoor deze laatste niet zelf kan kiezen;

Overwegende dat artikel 9 van de overeenkomst van Dublin voorziet dat een Lid-staat om redenen van humanitaire aard, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, op verzoek van een andere Lid-staat en op voorwaarde dat de asielzoeker ermee instemt, een asielverzoek kan behandelen; dat deze bepaling prima facie niet geschonden is, nu zij enkel betrekking heeft op een verzoek door een andere Lid-staat en nu daarvan in casu geen sprake is, dat voormeld artikel 9 prima facie geen keuzemogelijkheid in hoofde van de asielzoeker voorziet;

Overwegende dat de verzoekende partij op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze artikel 8 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 zou zijn geschonden, daargelaten de vaststelling dat deze bepaling prima facie betrekking heeft op een asielverzoek door een gezinslid van een asielzoeker en die derhalve in casu niet van toepassing lijkt te zijn; dat zij evenmin verduidelijkt op welke wijze artikel 8 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens zou zijn geschonden, daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepaling; dat het middel in die mate prima facie onontvankelijk is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien oktober tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **C. ADAMS.**